

VITICULTURA ORGANITZACIÓ

Cusiné, al capdavant de Costers del Segre

El viticultor ha estat reelegit president de la Denominació d'Origen || Donar a conèixer la marca a tot el món, un dels reptes de la renovada junta de l'agrupació

REDACCIÓ

LLEIDA | Tomàs Cusiné, propietari del grup vitivinícola del mateix nom, ha renovat el seu càrrec com a president de la DO Costers del Segre després d'acordar una única llista per a les eleccions del consell regulador. L'objectiu de la nova junta, que compta amb representants dels diferents cellers distribuïts als set territoris que formen part de la Denominació d'Origen, és buscar la màxima participació i implicació dels viticultors de la demarcació.

A banda dels vocals titulars, el consell ha elegit uns altres deu suplents que, segons apunten des de Costers del Segre, "tindran veu i opinió a les juntes del consell regulador, però no voto".

Cusiné, que va agafar el relleu de Xavier Farré en la presidència el desembre de l'any passat, va assegurar a aquest diari que "emprenc amb moltes ganes aquesta nova etapa, en la qual intentarem millorar els vins de la demarcació i donar-los a conèixer a nivell internacional".

Quant als pròxims reptes, a

Foto de família de la nova junta de la Costers del Segre, amb Tomàs Cusiné com a president.

part d'exportar la marca Costers del Segre per tot el món, va destacar "l'autoconeixement de la mateixa Denominació d'Origen per explotar el potencial vitivinícola i aprofundir en el vincle dels caldos amb el terri-

tori", un procés que, segons va apuntar, "pot ser que ens impliqui anys".

La DO Costers del Segre està formada per set territoris repartits al llarg del curs del Segre i del Pirineu lleidatà, i agrupa

actualment un total de 37 cellers diferents. Així mateix, el consell de la denominació d'origen està format per deu membres, dels quals hi ha representants de cellers, viticultors, cooperatives i elaboradors.

PROTESTES

Els treballadors dels serveis socials, en peu de guerra

LLEIDA | Els treballadors del sector social es concentraran demà davant de la seu del departament de Treball, Afers Socials i Famílies a Lleida per denunciar la precarietat del sector i exigir el desbloqueig del conveni col·lectiu de Catalunya d'Acció Social. Entre altres coses, protesten per l'externalització dels serveis socials.

TECNOLOGIA

WhatsApp alerta d'una fallada de seguretat

WASHINGTON | L'app de missatgeria instantània WhatsApp va confirmar ahir una vulnerabilitat en el seu sistema que va permetre que pirates informàtics instal·lessin software espia en alguns telèfons i accedissin a les dades contingudes als dispositius. La companyia va instar els usuaris a "actualitzar l'aplicació a la seua última versió" com a mesura de protecció.

el
SEGRE de
negre

tots els relats a
www.segre.com/segredenegre

Amb la col·laboració de:

SEGRE

Sols ho saps tu

per Jordi Badia Pérez

Sempre em commou un cadàver; no puc evitar-ho. Diuen que els policies acabem acostumant-nos, però no pas jo –Carola somrigué–. Cert és que el més impactant va ser el primer. Jo tenia 24 anys, i va succeir tot just arribar al Pont de Suert. Un capvespre es va fer una batuda amb veïns voluntaris per buscar un home que no havia tornat del pasturatge. Érem pocs; massa pocs. Vaig saber més tard que aquell individu no era estimat al veïnat; ben al contrari. El vaig trobar endinsat al barranc de Comamarja, per damunt de Taüll. Bocaterrosa, amb la cara a l'aigua del rierol. Vaig alertar amb el xiulet mentre m'ajupia per donar-li la volta. Era mort. Aquella posició impossible en què es despenjar el cap en mobilitzar-lo, el to blavós de la pell, la fredor del tacte. Tenia els ulls oberts i un rictus cantoner de dolor als llavis. El front amb ferida oberta pel cop que s'endugué en caure –ella va fer un gest d'angúnia–. El vaig arrossegar fins a l'herba. Al poc arribaren la resta de cercadors. Es va fer el silenci, hieràtics, al voltant d'aquell cos sense vida. Per fi la seva esposa va dir-nos, "porteu-me'l a casa". No la vam veure plorar. Pilar, la remeiera que coneixia totes les herbes. Sabia alleugerir un munt de

dolències, per la qual cosa hom li havia quedat en deute alguna vegada. Pot ser per això vam obeir per deixar el difunt al casalot familiar. El primer que Pilar va fer va ser despullar-lo i cobrir-lo amb un llençol. Després, com aliena a tot, va rentar-li la roba.

Vaig entendre que era una manera d'evadir-se de la convulsió fruit d'una mort sobtada. Aleshores tot va anar molt de pressa. Es va certificar la mort com un accident laboral. Dies després vaig visitar la Pilar. El menjador era circumdat per estants amb pots on hi

havia diferents plantes. No vaig poder estar-me'n, i em interessar-me pel motiu de veure-la més alleugerida que adolorida per la pèrdua, em va confiar que, des que es va esposar, havia patit maltractaments. Es va sincerar fins a mostrar-me les cicatrius que li havia infligit el seu home. "Ramon", em va dir, "vaig casar-me massa jove; ara començaré a viure". La mirada se'm va perdre cap al mostrari d'herbes fins a apropar-me a un cassó per llegir-ne l'etiqueta: "Tora". La coneixia: la planta més tòxica. L'havien usat antics guerrers per untar-ne els dards de les fletxes. Un sol mil·ligram de les seves arrels pot matar una persona adulta. Vaig quedar-me palplantat i la Pilar em va clavar una mirada plena d'intensitat. "No podré viure amb aquest pes", va dir mentre se li humitejaven els ulls. "Sí, vaig ser jo. Li vaig rentar la camisa amb aigua de Tora. L'endemà, la suor se li va barrejar amb el tòxic i la pell el va absorbir. Ara ja ho saps. Detén-me", va confessar. No vaig dir res. Tampoc vaig fer res, i ara arrosseg la inacció com un llast. Volia dir-t'ho, Carola. Sols ho saps tu.

Em va abraçar. Quelcom intangible ens va travessar, quelcom que estava per venir, quelcom que acabava de començar.

@owestphoto

